

[Arbejdsministeren]

bringe dem. Jeg vil dog ikke i dag gå i detaljer med dette spørgsmål, men blot nævne, at jeg fandt problemerne så store, at jeg i foråret 1984 fandt det nødvendigt at nedsætte et hurtigtarbejdende udvalg, det såkaldte Hæstrupudvalg, der fik til opgave at foretage en grundig analyse af baggrunden for fejludbetalingerne og deres omfang og komme med forslag til sikring af en korrekt administration.

Udvalget afgav betænkning i september 1984, og jeg kan i den forbindelse oplyse, at udvalget skønner, at den forventede merudgift for staten i 1984 er 525 mill. kr. på grund af fejludbetalinger, men at den uden de siden 1981 iværksatte initiativer ville have udgjort 825 mill. kr. Den administrative og lovgivningsmæssige opfølgning af betænkningen er i fuld gang. Jeg regner således med i løbet af meget kort tid at fremsætte et lovforslag, der omfatter den del af opfølgningen, der skal reguleres gennem lovgivning.

I september 1984 fandt jeg det også nødvendigt at anvende en sanktionsbestemmelse i arbejdsløshedsloven, som medførte et refusionsbortfald på 5 mill. kr. for en kasse. Bestemmelsen har ikke før været anvendt direkte, men da den pågældende kasse på trods af flere pålæg ikke havde forbedret sit administrationsniveau tilstrækkeligt, var det nødvendigt at tage dette alvorlige skridt.

Om forskudsadministrationen kan jeg sige, at arbejdsdirektoratet i efteråret 1982 arbejdede med at finde frem til en giroordning for overførsel af arbejdsløshedsdagpenge fra staten til medlemmerne. Der var tre modeller inde i billedet, og arbejdsministeriet godkendte i januar 1983 en ren giroløsning med ikrafttræden den 1. juli 1983. Herefter skulle den praktiske tilrettelæggelse af ordningen udformes. Dette skete i en styringsgruppe i arbejdsdirektoratet, og i dette arbejde deltog bl.a. repræsentanter for arbejdsløshedskasserne.

Under arbejdet med tilrettelæggelsen af giroordningen og på arbejdsløshedskassernes årsmøde blev der givet kraftigt udtryk for utilfredshed med valget af en giroløsning. Samtidig fremstod en løsning, der tog sit udgangspunkt i det etablerede samarbejde med banker og sparekasser, som en mere smidig og mere fleksibel løsning. Der viste sig desuden at være store vanskeligheder forbundet

med at få den praktiske udformning af nyordningen klar til 1. juli 1983.

Den 1. juni 1983 meddelte arbejdsministeriet derfor arbejdsdirektoratet, at ministeriet var indforstået med, at styringsgruppen også overvejede en bank/sparekasse-løsning. Arbejdsministeriet accepterede samtidig, at ikrafttrædelsestidspunktet blev udskudt til 1. oktober 1983. I begyndelsen af juli 1983 godkendte ministeriet efter indstilling fra direktoratet, at der i stedet for en ren giroordning gennemførtes en alternativ bank/sparekasse/giro-ordning.

Den 1. oktober 1983 trådte den nugældende overførselsordning i kraft. Efter denne ordning overføres midlerne fra Nationalbanken via arbejdsløshedskassernes bankforbindelser og PBC til de enkelte medlemmers konti. Pengene må højst stå én dag på arbejdsløshedskassernes bankkonti, og beløbene skal som minimum forrentes med interbankrenten minus 1 pct. Med den gældende ordning er forskudsperioden med andre ord reduceret til denne ene dag, som det tager at gennemføre transaktionerne i banksystemet, og forrentningen skal mindst svare til markedsrenten for store, meget kortvarige indskud. Rentetabet blev tidligere under forskellige forudsætninger opgjort til 348 mill. kr. i de 15 år, der er gået siden 1969, men problemet må nu siges at være fjernet.

Selv om landsdommer Niels Larsen i sin redegørelse understregede, at en forskudsordning næppe eller ikke kan tilrettelægges bedre set i forhold til forudsætningerne i arbejdsløshedsloven og statens økonomiske interesser, har jeg ikke ønsket at standse her. Efter at ordningen den 1. oktober 1984 havde virket i et år, har jeg anmodet arbejdsdirektoratet om en vurdering af erfaringerne med ordningen, således at jeg vil kunne træffe afgørelse om, hvorvidt ordningen er tilfredsstillende, om den kan forbedres, eller om metoden helt skal ændres.

Arbejdet med forskudssagen gjorde det i sommeren 1983 klart for mig, at der var behov for en uvildig undersøgelse af forskudsadministrationen helt fra dens oprindelse omkring 1970. Det måtte afklares, om der var grundlag for kritik af den måde, hvorpå ordningen var opstået og havde udviklet sig. Jeg anmodede derfor i september 1983 præsidenten for østre landsret om at udpege en uvildig dommer til at foretage en tilbunds-